

CAPITOLUL IV

Sexualitatea în antichitate

Sexualitatea la vechii greci și romani

În mod paradoxal, în societatea grecească, singurele femei care erau tratate ca egale ale bărbatului erau prostituatele și nicidecum soțiile, mamele, surorile sau fiicele. Așa cum am văzut, prostituția era acceptată ca un fapt normal, ca o formă de negoț cinstit. Exista chiar și o clasificare, prostituatele exercitându-și meseria în beneficiul tuturor cetățenilor.

În ciuda deschiderii față de actul sexual liber, niciun om de stat nu avea dreptul să se căsătorească cu o prostituată sau cu fiica acesteia. Și de ce ar fi făcut-o, atâta vreme cât putea beneficia de favorurile ei pentru mai puțini bani...

Pentru a putea fi deosebite de femeile respectabile, prostituatele mai purtau o togă scurtă și o mitră asemănătoare unei bonete.

Răpirea lui Ganymede, Peter Paul Rubens, 1611

La fel ca în Babilon, homosexualitatea și pederastia cu sclavi care se prostituau, dar și sexul anal cu soția sau prostituate (*hetaire sau hierodule*) puteau constitui ocazional alternative la sexualitatea normală, în scopul limitării nașterilor, dar și pentru propria plăcere, în special în clasele de jos. Termenul de „plăceri grecești“, la astfel de obiceiuri neortodoxe face referire.

În mediul aristocratic se mai practica un fel de inițiere a tinerilor (*eromenos sau paigika*) de către un maestru (*erastes*), despre care se presupune că implica și anumite practici pederastice, cu acordul tatălui. Izvoare în acest sens provin din textele dramatice rămase posterității, precum și de pe vasele ceramice antice.

Dar și orgiile sexuale întâlnite, inițial, la greci, apoi și la romani erau des întâlnite în Antichitate, la fel ca și la popoarele mai vechi decât cel elen. Orgia – manifestată în special prin sex în grup, masturbare și nuditate – a fost considerată o supapă de eliberare a energiilor sexuale atât în Antichitate, cât și în Evul Mediu, până la apariția creștinismului. Din acest moment al istoriei, orgia a fost asociată cu depravarea și degenerarea.

Cu doi înainte să se stingă din viață, marele filozof Platon (care avea o sumedenie de amanți) deplângea amploarea pe care o luaseră acele practici sexuale pe care el ajunsese să le considere totuși nenaturale și lipsite de rușine. De la greci ne-au rămas numeroase scene pictate pe ceramică, în baza unei simbolistici distincte. În majoritatea cazurilor, bărbații sunt prezentați dezbrăcați, inclusiv în scenele de luptă, posibil datorită cultului pentru un fizic armonios dezvoltat, dar și datorită cultului falic. În societatea greacă nu exista diferențierea heterosexual – homosexual, ci doar în ceea ce privește rolul pasiv sau activ al fiecărui partener, indiferent că era vorba de un contact vaginal sau anal. Pasivii (*kinaidos*) erau persoanele de rang inferior, femei, sclavi sau străini fără cetățenie, reprezentați în dimensiuni mai reduse, pentru a li se sublinia statutul inferior și niciodată cu penisul în erecție. Rolul de „activ“ era rezervat oamenilor liberi, cetățeni cu drepturi depline, ca asumare a puterii și virilității. În perioada română a Antichității grecești, practicile homosexuale, în care cei posedăți erau mai tineri, au fost considerate degradante de majoritatea societății.

Plecând de la faptul că Grecia antică a fost un exemplu de toleranță, ipoteza că în această civilizație putea fi întâlnit un univers homosexual este absolut falsă. Toți cetățenii liberi erau îndemnați să se căsătorească și să întemeieze o familie pentru a da naștere la progenituri, care să apere statul în caz de război. Restul ținea de plăcerile lumești și constituia o formă de asumare a statutului social.

Homosexuali greci celebri: Platon, Sofocle, Euripide.

Sexualitatea în Orientul Îndepărtat

Femeia de rând din Orientul Îndepărtat nu avea mai multe drepturi în Antichitate decât în alte zone geografice ale lumii, sexualitatea nefiind doar o problemă legată de biologia umană, ci și o temă stringentă cu conținut social și cultural. Viața sexuală se întrepătrunde indisolubil cu întreaga istorie a umanității, de la cea biblică la cea contemporană, în strânsă legătură cu religia, tradițiile legate de cultul sacru și magia. Cele mai cunoscute zeițe asiatică erau divinități ale rodniciei și fertilității, slujite atât de fecioare, cât și de curtezane. Spre exemplu, orice femeie trebuia să-și petreacă măcar o noapte în templul zeiței babiloniene Myllita, practicând orgia sexuală cu caracter sacru.

Dinastia *Tang* (618–907) a fost una dintre cele mai tolerante din China, nu numai în privința sexualității, ci și a libertății religioase. Aceasta a permis răspândirea doctrinelor budiste și a zoroastrismului, maniheismului, precum și prezența misionarilor creștini nestorieni pe teritoriul său. Iar acest impuls libertin a fost transmis și Japoniei. Potrivit unor izvoare antice, împărăteasa chineză Wu Hu avea un apetit sexual atât de debordant, încât demnitarii care o vizitau erau obligați să-i facă cunilingus în semn de supunere.

Marele filozof Confucius (Kong Fu Zi, 550–470 î.Hr.) spunea: „Ca și hrănirea, sexul este o trebuință de natură umană“.

Cele mai vechi manuale despre sex din lume aparțin, bineînțeles, tot chinezilor – fiind scrise de legendarul Împărat Galben, Huang-Ti (2697–2598 î.Hr.), ajungând să fie cunoscute pe mapamond traduse în limba engleză, sub denumirea *Handbooks of Sex*. Încă de atunci se vorbea despre echilibrul *yin-yang*, primul termen definind în medicină secrețiile uterine menite să învăluie sămânța *yang* a bărbatului, asigurându-i germinarea.

În Antichitatea niponă și chineză, ca și în întregul spațiu oriental, actul sexual avea înainte de toate rolul procreării pentru asigurarea descendenților. La chinezi, felația reprezenta o cale de iluminare, atât timp cât sperma nu se یره. Primul roman chinezesc modern, „Vasul prunelor de aur“, a fost scris în timpul Dinastiei *Ming* și este încă popular în China. Aici sunt descrise și câteva scene de felație memorabile: „*Lotusul Galben văzu că bărbăția lui Hsi stătea dreaptă și tare, ca o ramură de copac, spuse ea; spuse Hsi: Femeia s-a grăbit să primească membrul între buzele ei. L-a supt o oră întreagă, dar el tot n-a murit*“.

Din limbajul erotic și metaforic al chinezilor remarcăm: pentru organele genitale – „peștera umbrelor“, „poarta întunecată“, „calea umbroasă“, „unealta soarelui“

sau „tija de jad“. Iar în medicina tradițională chineză, glandele sexuale sunt numite și „a doua pereche de rinichi“ sau „rinichii exteriori“, deoarece atât ca formă cât și ca funcționare corespund ovarelor/testiculelor, funcționând asemănător rinichilor.

Într-o lucrare recentă intitulată *Cartea fetei fără complexe*, specialistul Sou Nu Jing descrie pe larg obiceiurile sexuale din vechea Chină, precum și faptul că medicii acestei civilizații cunoșteau la perfecție fiziologia și psihologia actului sexual.

Pentru bărbații chinezi, felația constituia o cale spre iluminare, prezentând procedeul chiar în manuale, pentru a-i ajuta să savureze la maximum: „Tulpinile de jad“ sau „Ciupercile umflătoare“.

Primele prezervative au fost concepute și folosite de egipteni, fiind confecționate la început din pânză deasă, apoi din intestine de animale.

În China secolului al XV-lea, prezervativele se produceau din intestine de miel sau din hârtie uleioasă de mătase, în timp ce în Japonia erau realizate din carapacea broaștelor-țeptoase sau cornuri de animale. După secolul al XVI-lea, prezervativele au fost cel mai adesea confecționate din pânză îmbibată într-o soluție chimică și uscate înainte de folosire. Materialul era tăiat astfel încât să acopere doar partea de sus a penisului și era legat cu o fundă pentru a nu se deplasa.

* * *

În paralel cu sexul dintre un bărbat și o femeie în Orientul Îndepărtat, fenomenul homosexual a existat din cele mai vechi timpuri, abia în anul 1873 fiind promulgată în Japonia o lege care condamna sodomia. Termenii folosiți de vechii niponi pentru a denumi o persoană cu astfel de preferințe sexuale erau: *shudo*, *wakashudo* și *nanshoku*, cel din urmă fiind împrumutat din chineză – în traducere „culori masculine“.

Wakashudo, era Edo, predecesorii identităților LGBTQ+

Homosexualitatea japoneză a fost cultivată din cele mai vechi timpuri în mănăstirile *shintoiste* (budismul japonez), pe categorii de vârstă, unul dintre parteneri fiind adolescent, iar celălalt adult. Până aici, nicio diferență față de arabi sau alte popoare ale vremii. Interesant este că, împotriva unor astfel de înclinații neprincipiale, tradiția japoneză nu manifesta niciun fel de opoziție. Din rândurile cercurilor religioase, sodomia s-a răspândit în viața clasei militare nipone a samurailor. Adolescentul care își dorea o carieră militară devenea ucenicul unui samurai, relația dintre cei doi fiind una legată sub jurământ de fidelitate până la împlinirea maturității. În schimbul devoțiunii sale, *nenja* (maturul) îl instruia pe *wakashu* (adolescentul) în deprinderea artelor marțiale și a luptei cu armele epocii, printre care la loc de cinste se situa sabia pe care azi o denumim *ninja*.

Prin diminuarea războaielor, clasa negustorilor ce s-a format a început să adopte obiceiurile samurailor, accentul punându-se de astă dată pe comercializarea relațiilor homosexuale. Astfel a apărut prostituția masculină – pe lângă cea feminină larg răspândită –, bordelurile cu băieți și teatrele de gen, precursorile pornografiei; acest gen de sex fiind ridicat la rang de artă.

Haremurile chinezilor

În China antică și medievală, împărații au îmbrățișat concepțiile căii spirituale a taoismului, bărbații fiind întruparea energiei *Yang* a Universului, iar femeile energia *Yin*. De asemenea, împăratul întruchipă energia *Yang* a tuturor chinezilor, așa că merita mai multe femei care să contrabalanseze uriașa sa energie masculină. O comisie de maeștri în secretele sexualității daoiste alegea femeii pentru acesta, împăratul având pe parcursul vieții, pe lângă soția oficială, minimum 3 000 de concubine. După împărăteasă urmau trei prime concubine, nouă soții de rang secund, două concubine de rangul al treilea și 81 de ranguri mai mici. Din harem mai făceau parte sclave primite drept ofrandă sau capturate în războaie. Pentru ele și pentru eunucii care le păzeau a fost construit cunoscutul Oraș Interzis.

Gheișa nu este în mod obligatoriu o prostituată

Gheișă = artistă sau persoană promotoare a artelor.

La auzul acestei denumiri, occidentalii consideră că este vorba despre prostituate selecte și educate din China, ceea ce e absolut greșit. Ele sunt mai degrabă

companioane cu o pregătire aleasă, care excelează în artă, dans și conversație, fiind unele dintre cele mai simbolice imagini asociate Japoniei.

Gheișele au început să fie cunoscute cu adevărat abia la jumătatea secolului al XVIII-lea, dar tradiția mai există și astăzi, desigur, într-o formă mult schimbată. În prezent, la Kyoto există doar 250 de *geiko* și *maiko*, în comparație cu cele peste 2 000 câte existau în trecut. Nu-și mai încep activitatea de perfecționare la șase ani, ci trebuie să aibă minimum 15 ani. Și gheișele bărbați mai există, spre exemplu în districtul Kabuku-Cho din Tokio.

Inițial, cei care jucau roluri de gheișe se numeau *taikomochi* sau *hōkan* și erau bărbați, tradiția existând cu sute de ani înainte de apariția gheișelor, termenul apărând abia după anul 1600, când s-a putut vorbi despre *onna geisha* (gheișă feminină), rolul fiind preluat definitiv, cu timpul, de femei.

Ceva mai înainte de bărbații gheișă a existat un grup numit *shirabyoshi*, format din femei îmbrăcate bărbătește, care ascundeau acest lucru, servind clienții, dansând și cântând în spectacole și ținând companie musafirilor, distrându-i, dar fiindu-le interzis să se culce cu aceștia.

Abia după restaurația *Meiji* (1868) s-au pus bazele prostituției feminine în marile orașe, unde existau *hanamachi* („cartiere ale florilor“).

Conform tradiției, gheișele își începeau activitatea la o vârstă foarte fragedă, unele fete fiind vândute unor case specializate – *okiya* – pentru începerea studiilor în diferite arte tradiționale. La început, copilele erau servitoare sau asistentele unei gheișe cu state de plată, iar după o vreme deveneau ucenice (*maiko*). Prima etapă poartă denumirea de *shikomi*, *shikomiko* sau *shitajiko*. Trecerea la etapa următoare, *minarai*, are loc în cursul unui ritual, *misedashi*, urmat de o mică petrecere. Fata devine ucenică legată de o soră mai mare, gheișă experimentată, care îi va fi mentor și o va reprezenta în fața tuturor clienților printr-un alt ceremonial denumit *san san kudo*. Când tânăra gheișă este considerată aptă pentru îndeplinirea sarcinilor pentru care fusese educată, virginitatea ei este scoasă la vânzare la licitație, deși legea japoneză interzice acest procedeu. *San san kudo* este, totodată, și un ritual prin care gheișă va fi legată de un bărbat, *danna*, ce va deveni partenerul ei constant, dar nu exclusiv. Acesta este obligat să-i suporte financiar cheltuielile în schimbul unei relații de lungă durată.

La retragerea unei gheișe din viața sexuală se organizează ceremonia *hiki-iwai*, ce poate avea mai multe semnificații. Gheișă părăsește, pur și simplu, comunitatea surorilor ei, se căsătorește, se retrage din cauza vârstei înaintate sau devine stăpână de *okiya*.

Una dintre cele mai apreciate gheșe din secolul al XX-lea a fost Hawaryu, chipul ei considerat superb de către japonezi fiind immortalizat pe niște cărți poștale din anul 1910

Sexualitatea la vechii arabi și turci

Coranul îi învață pe arabi ce este permis și ce este păcat (*haram*) în așternuturi. În primul rând, se vorbește despre relații sexuale doar între persoane de sexe diferite și căsătorite. De asemenea, sexul oral poate fi acceptat la ambii parteneri, însă cel anal cu o femeie sau homosexualitatea sunt mare *haram*. Dacă nu afectează relațiile de cuplu, masturbarea este o completare permisă, iar satisfacerea femeii este fundamentală pentru viața de familie. În lumea islamică, atât calitatea actului sexual, cât și cantitatea sunt foarte importante. Potrivit specialiștilor care studiază *Coranul*, preludiul este la fel de important, trebuind să includă mângâieri și alintări ale femeii. Totodată, păstrarea virginității până la căsătorie garantează fericirea cuplului.

Sultanul Ibrahim (1615–1648) al Imperiului Otoman, care a domnit vreme de opt ani, i-a oripilat pe strămoșii noștri, pe când Moldova, Transilvania și Muntenia se aflau sub influența turcilor, din cauza perversiunilor sale sexuale extravagante.

„Odată a văzut organul genital al unei vaci sălbatice. Târât de poftă brutală, a cerut să i se facă din aur un model la fel, și l-a trimis în tot imperiul cu poruncă să i se caute o muiere, la fel cu vaca, care să-i servească poftelor lui. În cele din urmă, a găsit una pe plac și și-a făcut-o concubină. Își făcuse o colecțiune mare de picturi, cari reprezentau diferite feluri de raporturi sexuale, și totuși inventa poziții noi, necunoscute încă”, scria Dimitrie Cantemir în Istoria Imperiului Otoman.

Acestea sunt liniile generale ale dogmelor; în continuare să vedem care este sau a fost realitatea de-a lungul timpului.

Practica tăierii clitorisului

Acest procedeu nu este menționat în *Coran* și nici nu face parte din doctrina islamică, dar este întâlnit încă din perioada pre-dinastică a Egiptului. Au fost descoperite numeroase mumii cărora le lipseau clitorisul și labiile în țări din Africa și Orientul Mijlociu, la fel și urme ale practicării circumciziei. Tăierea labiilor împreună cu clitorisul, denumită *Circumcizie faraonică* sau *infibulare*, consta în coaserea cărnii rămase, astfel încât să nu rămână decât un mic orificiu pentru urinare. Pentru permiterea actului sexual, deschiderea vaginului trebuia tăiată din nou, și încă o dată în cazul unei nașteri ulterioare. De prisos să adăugăm că, în urma unor asemenea „operații“, femeia suferea complicații de tip tetanos, septicemie și alte infecții, iar hemoragiile provocau adesea moartea sau cel puțin infertilitatea. Motivația cea mai întâlnită a acestor atrocități consta în faptul că fetele erau în mod natural mai active sexual decât ar fi trebuit, fiind necesar să fie eliberate de sclavia sexului și oprite să se masturbeze de la vârste fragede.

Femeia în islam

Lapidarea în public este o pedeapsă de o cruditate extremă existentă din vremurile biblice până astăzi, în unele țări islamice din Africa și Asia, cum ar fi Nigeria, Arabia Saudită, Afganistanul și Iranul. Omorârea cu pietre este o execuție care se aplică mai mult femeilor, motivul osândirii fiind, în principal, relațiile extraconjugale. În lumea islamică tradiționalistă, femeile nu au niciun fel de drept, fiindu-le interzis să-și etaleze chipul după vârsta de 12 ani chiar și rudelor apropiate sau soțului. Adesea nu posedă nici acte, fiind înregistrate pe cele ale tatălui sau soțului. Și curiozitățile din lumea islamică din Antichitate până în zilele noastre nu se opresc aici.

Chiar și în mileniul III, tradiționaliștii musulmani consideră femeia o ființă fără valoare în comparație cu bărbații, sau de o valoare comparabilă cu unul sau mai multe animale, cu care puteau fi și schimbate.

Prostituția masculină la turci

Așa cum se știe, homosexualitatea nu-și are originile în lumea arabă sau în vechiul imperiu turcesc, așa cum mulți ar fi înclinați să creadă. Despre acest fenomen se vorbește încă din istoria biblică, fiind răspândit pe întreg globul pământesc. Comportamentul sexual la otomani era reglementat încă dinainte de anul 1299,

când putem vorbi despre un imperiu, fiind dictat de legile islamice *Kur'an Sharia*. Contactul sexual între doi bărbați era interzis cu desăvârșire, cu toate că nu se prevedea nicio pedeapsă anume pentru încălcarea cutumei. Motiv din care astfel de relații neprincipiale erau oarecum tolerate. Despre raporturile sexuale cu o femeie nu exista nicio interdicție.

Campaniile militare îndelungate și lipsa femeilor favorizau relațiile sexuale de acest gen, în special între bărbații conducători de oști și băieții de trupă. De asemenea, exista un soi de prostituție masculină, practică în *hammamuri*, unde băieți tineri (*tellak*), în afară de spălare și masaj, prestau și servicii sexuale, în special orale și anale, contra cost.

În procesul de emancipare a turcilor după modelul francez, homosexualitatea a fost tot mai mult incriminată, în special în armată, ajungându-se ca astăzi să se pună mari piedici tinerilor cu astfel de afinități sexuale, care trebuie să se înroleze pentru satisfacerea stagiului militar obligatoriu. Aceștia sunt respinși, homosexualitatea fiind considerată o boală, după un document al Asociației Psihiatrice Americane din anul 1968.

Haremul – pușcăria desfătării sexuale

Haremul – termen provenind din arabă ce înseamnă „interzis“, „de neatins“ – este considerat drept cea mai mare dovadă istorică a exploatării femeilor de către bărbați, deși lucrurile nu stau tocmai așa, raportat la vremurile de mult apuse. În realitate, vorbim despre o adevărată instituție social-politică, cu legi și cutume proprii care au dăinuit mult timp. Au existat haremuri în lumea creștină, tribală, persană, ebraică, egipteană și chineză, nu numai în cea musulmană. Și mai există și astăzi în cadrul unor triburi africane ori în palatele multimilionarilor arabi.

Majoritatea cadânelor la turci provenea din răpiri, capturi de război și cadouri primite din partea vasalilor din țări ca Grecia, Bulgaria, Țările Române, Serbia, Cerchezia, Georgia, Ungaria, Persia, Rusia, Franța, Italia, Spania, India, China, Arabia sau Africa, cele mai frumoase fiind considerate caucazienele și românele. Cum standardele turcilor de atunci în privința frumuseții erau diferite de cele de azi, frumusețea cadânelor implica un strat de grăsime consistent, în special în zona pieptului și feselor. De aceea, pregătirea acestora pentru a face parte din harem nu consta doar în spălarea, epilarea, parfumarea, pictarea pleoapelor și părților intime cu *henna* (culoare roșcat-maronie obținută din plante), ci și în îngrășarea, la propriu. Totodată, femeile haremului erau convertite la islam, iar cele care nu se supuneau

nici în urma torturilor celorlalte femei și eunucilor din haremul sultanului erau dăruite ienicerilor.

Haremul lui Suleiman Legiuitorul sau Magnificul

Roxelana sau Hurem cea veselă, portret Aleksandra Lisowska (1502–1558)

Prima femeie din haremul lui Suleiman I (1494–1566), care a deținut o putere extrem de mare în imperiu, a fost sultana Hürrem („Cea veselă, nostimă”) sau Roxelana, singura soție a acestuia.

Din ultimele decenii ale secolului al XVI-lea și până în prima jumătate a secolului al XVII-lea, femeile, cu predilecție mamele conducătorilor „*valide sultan*”, au avut o mare influență în politica Imperiului Otoman. În realitate, titlul de „sultană” este o invenție pur europeană, nefiind niciodată folosit la Curtea otomană.

Influența femeilor sus-puse, ca mamele ori consoartele sultanilor, și-a pus pregnant amprenta în evoluțiile societăților aflate în permanentă schimbare. Puterea mamei asupra haremului era absolută, iar când deceda, autoritatea era preluată de consoarta acestuia.

Suleiman I a devenit sultan cu o lună înainte de a împlini 26 de ani, în septembrie 1520, chiar atunci descoperind-o pe Roxelana (dacă nu chiar înainte) în propriul harem. N-ar fi exclus să fi fost primită cadou cu ocazia urcării sale pe tron, în calitate de „*hasseki*“. După unii critici, de la Hürrem Sultan ar fi pornit declinul Imperiului Otoman, căreia i-au mai spus și „vrăjitoarea intrigantă și nemiloasă“.

Născută Alexandra Anastasia Lisowska, fiica unui preot ortodox ucrainean din Galiția ruteană, la acea vreme în Polonia, se pare că a fost capturată de tătari chiar în ziua nunții sale, fiind dusă, inițial, în Crimeea, apoi vândută la Istanbul în anul 1518, ajungând în haremul sultanului.

Toate fetele din harem erau obligate să se convertească la islam, iar Roxelana a făcut-o cu mult sârg, atrăgând simpatia mamei sultanului și a eunucilor. Când Suleiman a ales-o (sau mai degrabă „*valid sultana*“) să petreacă noaptea cu el, aceasta, pur și simplu, l-a refuzat, vezi Doamne ca să nu păcătuiască în fața lui Allah. Profitând de o prevedere din Coran, Hürrem a obiectat că nu poate face sex cu sultanul, pentru că nu era căsătorită cu el. Legenda spune că refuzul ei a durat trei zile, după care Suleiman a acceptat să facă din ea prima și singura soție legitimă.

Se pare că sultanul avea în harem 17 fete, dintr-un registru al gospodăriei princiare care însă nu este datat. Printre cele mai puternice femei din punct de vedere politic se numără și sultana Mihrimah, fiica sultanului Soliman I și a sultanei Hürrem, cei doi mai având cinci băieți. După moartea Roxelanei, ea a condus haremul, iar după decesul tatălui a devenit *valide sultan* pentru fratele Selim al II-lea, care a preluat tronul imperiului. Mihrimah a fost singura prințesă otomană care a deținut puterea absolută după sultan, dar și cea mai bogată femeie din vremea ei.

Începuturile și răspândirea poligamiei

Oricât ar părea de bizar, cea mai răspândită formă a căsătoriei la nivel planetar este poligamia. Antropologul George P. Murdock (1897–1985) de la Ethnographic Atlas (o bază de date ce cuprinde 1 167 de societăți ale lumii culturale) susține că 849 de societăți studiate de el erau poligame (73%). Acest procent destul de redus comparativ cu secolele trecute are explicații economice, costurile fiind prea mari pentru ca bărbatul să întrețină mai mult de o singură femeie.

Instinctul proprietății oamenilor care trăiau în peșteri a favorizat apariția poligamiei, chiar dacă societățile erau matriarhale. Astfel, masculul alfa, războinic și vânător, și-a conferit dreptul de a avea cele mai atrăgătoare și mai sănătoase femei. După cum presupun arheologii francezi, când femeile din propriul trib nu mai erau atrăgătoare sau îmbătrâneau, oamenii peșterilor făceau incursiuni pentru a răpi femei străine mai tinere din alte peșteri. Cum ulterior omul nu a evoluat prea mult în această privință, asemenea situații au devenit o regulă odată cu apariția poligamiei. Care poligamie a ajuns piatra de căpătâi pe care s-au format haremurile de-a lungul istoriei. Ca atare, este greșit să se creadă că haremul trebuie asociat cu civilizația musulmană, originile acestuia fiind mult mai îndepărtate.

Inițial, haremul clasic era o versiune a templelor mai vechi, unde se practica așa-zisa prostituție sacră, adepții divinității respective primind servicii sexuale din partea preoteselor, ca o confirmare că ofrandele aduse au fost primite de zei. În lumea musulmană, acest obicei a fost transformat și adaptat principiilor păturilor bogate. În China și alte părți ale globului, haremul a avut origini diferite, însă a funcționat după legi asemănătoare celor din Arabia și Imperiul Otoman.

Hanul mongol Kublai (1215–1294), care îngenunchease jumătate din Asia, avea peste 7 000 de concubine chinezoaice, mongole, persane, hinduse, turcoaice și ru-soaice.

Poligamia traco-geto-dacilor

Puțini cunosc faptul că, departe de a avea aceeași conotație cu prostituția, poligamia a fost unanim răspândită în spațiul traco-geto-dacilor. Cea mai veche informație în acest sens a fost lăsată de Herodot din Halicarnas, considerat părintele istoriei (sec. al V-lea î.H.). Vorbind despre obiceiurile tracilor, ne-a rămas de la acesta: *„Fiecare ține în căsătorie mai multe femei... nevestele și le păzesc cu strășnicie...”*

Soțiile traco-geto-dacilor erau cumpărate pe bani grei de la părinții lor, după unele izvoare, iar după altele: *„Fetele de măritat nu sunt date bărbaților de către părinți, ci în mod public sunt cumpărate spre a fi luate în căsătorie sau vândute. Se face într-un fel sau altul, după cum sunt de frumoase și de cinstite. Cele cinstite și frumoase au un preț bun. Pentru celelalte se caută cu bani cineva care să le ia de soție”* (Pomponius Mela – sec. I d.H.).

Așadar, potrivit istoricului și publicistului Zoe Petre, societatea traco-geto-dacă era de tip patriarhal, chiar falocratică, în care bărbatul era stăpânul femeii.

În versurile lui despre femeile dace, poetul roman Quintus Horatius Flaccus vorbește despre virtuțile acestora:

Acolo, femeia nu se face vinovată față de copiii vitregi,
 ci poartă de grijă celor lipsiți de mamă,
 iar soția cu zestre nu ajunge stăpâna bărbatului
 și nici nu se încrede într-un amant chipeș.
 Zestrea cea mai de seamă este cinstea părinților
 și virtutea femeii pentru care legământul căsătoriei rămâne trainic:
 ea se teme de alt bărbat.
 Păcatul este un sacrilegiu pe care îl plătește cu moartea.

(Ode, I, 211)

Sumerienii au inventat castrarea

Primii care au castrat bărbații pentru a le păzi femeile au fost sumerienii, după cum o atestă unele inscripții descoperite în orașul Lagash, poziționat undeva în apropierea confluenței fluviilor Eufrat cu Tigru. Termenul de eunuc de mai târziu provine din greacă și înseamnă „păzitorul dormitorului“, originea acestora fiind în Imperiul Bizantin.

Inițial, prizonierii de război erau castrați în scop de pedeapsă aplicată de învingători, extirpându-li-se doar testiculele. Tehnica este întâlnită și la unele secte, având o motivație religioasă, dar și drept pedeapsă pentru viol, caz în care și testiculele și penisul erau tăiate. Unii împărați chinezi ordonau tăierea penisului, dar lăsarea intactă a testiculelor, sau măcar a unuia.

Sexualitatea indiană

Potrivit cărții cunoașterii *Vede*, în credința hindusă a vechilor indieni se crede că înaintea spiritului a fost plăcerea simțurilor. Acestea sunt cele mai vechi scrieri hinduse în care se proclamă actul creației ca fiind un act al plăcerii supreme. Sexualitatea a fost prețuită în India mai mult decât în orice altă cultură, hinduismul considerând dragostea sexuală ca fiind un lucru sfânt. Mai mult, instinctele sexuale dovedesc – atât la om, cât și la animale – că în fiecare ființă este prezent un zeu.

Se spune că Vishnu ar fi avut 16 108 neveste care i-au dăruit nu mai puțin de 180 000 de copii. Este vorba despre al doilea zeu aparținând trinității hinduse (*trimurti*), alături de Brahma (Creatorul) și Shiva (Distruătorul) având 10 avatare majore (încarnări divine), dintre care cele mai cunoscute sunt Khrishna și Rama. Această zeitate poate fi admirată în nenumărate reproduceri erotice, pentru indieni întruchipând credința existenței divine a poporului lor. De asemenea, cel mai marcant simbol al zeului Shiva este Lingamul său, un penis de proporții uriașe, având tot o origine divină.